

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 82

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 6 mai 1997

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
			ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 16 aprilie 1997 cu privire la inițiativa legislativă cetățenească de modificare a art. 9 alin. (1) din Legea învățământului nr. 84/1995	1-3	620.	— Ordin al ministrului de stat, ministrul finanțelor, privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, referitoare la plata obligațiilor bugetare și majorările de întârziere .....
★			
Decizia nr. 138 din 13 noiembrie 1996	4-5		
Decizia nr. 41 din 4 martie 1997	6-8		
★			
Decizia nr. 142 din 20 noiembrie 1996	8-10		
Decizia nr. 35 din 25 februarie 1997	10-12		
★			
Decizia nr. 146 din 4 decembrie 1996	12-13		14-16

ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

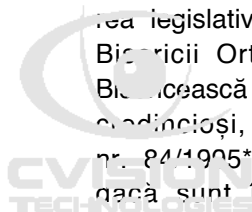
HOTĂRÂREA PLENULUI CURȚII CONSTITUȚIONALE Nr. 1

din 16 aprilie 1997

cu privire la inițiativa legislativă cetățenească de modificare a art. 9 alin. (1) din Legea învățământului nr. 84/1995

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Cu adresa nr. L 1.468 din 23 decembrie 1996, președintele Senatului, în conformitate cu prevederile art. 73 alin. (1) și ale art. 144 lit. h) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. B.d) și ale art. 36 din Legea nr. 47/1992, a sesizat Curtea Constituțională cu propunerea legislativă cetățenească înaintată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și de Adunarea Națională Bisericească și susținută prin semnăturile a 1.049.853 de credincioși, privind modificarea Legii învățământului nr. 84/1995*, a solicitat Curții Constituționale să verifice dacă sunt îndeplinite condițiile constituționale pentru exercitarea acestei inițiative.

Din cuprinsul documentației rezultă că inițiativa legislativă a fost depusă la Senat, care, în conformitate cu art. 69 alin. 5 din regulamentul său, a sesizat Curtea Constituțională.

Documentația anexată sesizării conține, în afara propunerii legislative, un număr de 161 de dosare, cuprinzând liste cu semnăturile a 1.049.853 de credincioși.

Propunerea legislativă privește modificarea art. 9 alin. (1) din Legea învățământului nr. 84/1995, text care, în redactarea actuală, are următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Planurile învățământului primar, gimnazial, liceal și profesional includ religia ca disciplină școlară. În învățământul primar religia este disciplină obligatorie, în învățământul gimnazial este opțională, iar în învățământul liceal și profesional este facultativă. Elevul, cu acordul părintelui sau al tutorei legal instituit, alege pentru studiu religia și confesiunea.”

Potrivit propunerii legislative, acest alineat ar urma să primească următoarea redactare:

„Planurile învățământului primar, gimnazial, liceal și profesional includ religia ca disciplină școlară de bază. Participarea la orele de religie se va face în funcție de apartenența religioasă și confesională.”

În ședința sa din 29 ianuarie 1997, Plenul Curții Constituționale a amânat judecarea cauzei pentru astăzi, 16 aprilie 1997, hotărând ca, în scopul lămuririi unor aspecte privind organizarea învățământului preuniversitar și consecințele adoptării prin lege a propunerilor cuprinse în inițiativa legislativă, să se solicite Ministerului Învățământului unele precizări.

Prin adresa nr. 9.304/1997, Ministerul Învățământului precizează, cu referire nemijlocită la obiectul inițiativei legislative, următoarele:

„1. În Legea învățământului nu există noțiunea de «disciplină de bază». Art. 127 alin. (2) prevede că planurile de învățământ cuprind discipline obligatorii, opționale și facultative.

2. Introducerea religiei ca disciplină obligatorie nu va avea consecințe negative asupra elevilor care nu aparțin unei credințe și confesiuni dintre cele recunoscute, potrivit legii. Există posibilitatea ca aceștia — foarte puțini — să primească spre rezolvare, în școală, individual sau în grup, diverse sarcini didactice.

3. Dacă religia devine disciplină obligatorie, nu există alternativă, iar dacă este disciplină opțională, cei care nu doresc să studieze religia vor studia o altă disciplină școlară din pachetul de discipline opționale din planul de învățământ în care este cuprinsă și religia.”

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. h) din Constituție, Curtea Constituțională verifică îndeplinirea condițiilor pentru exercițiul dreptului de inițiativă legislativă de către cetățenii

Potrivit art. 73 alin. (1) din Constituție, inițiativa legislativă cetățenească aparține unui număr de cel puțin 250.000 de cetățeni cu drept de vot, provenind din cel puțin un sfert din județele țării, iar în fiecare dintre aceste județe sau în municipiul București trebuie să fie înregistrate cel puțin 10.000 de semnături în sprijinul inițiativei.

Nu pot face obiectul inițiativei legislative a cetățenilor, potrivit art. 73 alin. (2) din Constituție, problemele fiscale, cele cu caracter internațional, amnistia și grațierea.

În fine, propunerile legislative trebuie să fie prezentate în forma cerută pentru proiectele de lege [art. 73 alin. (4) din Constituție].

Cât privește aceste două din urmă condiții, propunerea legislativă asupra căreia urmează să se pronunțe Curtea Constituțională este conformă cu prevederile constituționale [art. 73 alin. (2) și (4)].

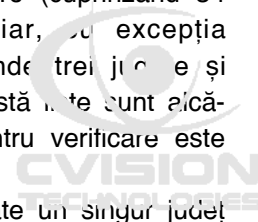
În legătură cu verificarea condiției puse de art. 73 alin. (1) din Constituție, referitoare la dispersia teritorială a semnatarilor inițiativei legislative, documentația înaintată Senatului de Patriarhia Română și pusă la dispoziția Curții Constituționale îmbracă o formă care pune probleme dificile pentru constatarea îndeplinirii cerințelor constituționale.

Aceasta deoarece, în timp ce Constituția condiționează validitatea inițiativei legislative de apartenența autorilor acesteia la un procent minim din județele țării și de înregistrarea, în fiecare dintre acestea, a unui număr minim de semnături, listele transmise de Patriarhia Română grupează semnatarii nu pe județe, ci pe eparhii (episcopii, arhiepiscopii, dioceze). Aplicarea criteriilor stabilite de Constituție presupune gruparea pe județe a listelor alcătuite în prezent pe eparhii în cadrul județelor. Este o operațiune complexă, care ar angaja un mare volum de muncă, pentru un timp relativ îndelungat, ținând seama că dosarele însumează aproximativ 16.000 de file.

Dat fiind că o asemenea operațiune depășește posibilitățile Curții Constituționale și spre a evita neajunsurile returnării materialelor la Patriarhia Română — soluție care, printre altele, ar presupune o considerabilă întârziere a examinării propunerii legislative de către Parlament — Curtea a recurs la un mod de verificare care dă certitudinea îndeplinirii condițiilor constituționale menționate, fără, însă, a se putea preciza, nominal, în cazul eparhiilor cuprinzând două sau 3 județe, care anume dintre județe îndeplinește condiția de a întruni cel puțin 10.000 de semnături.

Pornind de la precizarea că numărul eparhiilor pentru care există liste de semnături este de 19 (cuprinzând 34 de județe și municipiul București), iar, cu excepția Arhiepiscopiei Bucureștilor, care cuprinde trei județe și Capitala, celelalte eparhii pentru care există liste sunt alcătuite din 1–3 județe, sistemul folosit pentru verificare este următorul:

În cazul celor 6 eparhii cuprinzând câte un singur județ (a Caransebeșului, a Dâmboviței, a Sucevei, a Timișoarei, a Tulcea și altele), numărul de semnături trebuie să fie cel puțin 10.000.

numărul semnăturilor depășește 10.000 în 4 eparhii, așadar în 4 județe (Dâmbovița, Suceava, Timiș și Vaslui).

În cazul celor 11 eparhii alcătuite din câte două județe, se poate considera că, în fiecare dintre eparhiile în care s-au înregistrat cel puțin 20.000 de semnături, un județ îndeplinește, neîndoielnic, condiția celor cel puțin 10.000 de cetățeni care sprijină inițiativa legislativă. Este, în documentația transmisă Curții, cazul a 9 eparhii (Episcopiile Alba Iulia, a Aradului, a Romanului, a Clujului, a Iașilor, a Sibiului, a Oradei, a Dunării de Jos și a Buzăului), ceea ce înseamnă alte 9 județe ce se adaugă celor 4 menționate anterior. Sunt, așadar, în total, 13 județe, ceea ce înseamnă neîndoielnic îndeplinirea condițiilor puse de art. 73 alin. (1) din Constituție.

În fine, Arhiepiscopia Bucureștilor, care întrunește 80.000 de semnături, este alcătuită din 3 județe plus municipiul București, ceea ce presupune cu certitudine îndeplinirea condiției (de minimum 10.000 de semnături) de către cel puțin un județ (sau Capitala), care urmează a fi adăugat celor 13 menționate mai sus.

Sunt, așadar, cel puțin 14 județe care îndeplinesc condiția prevăzută în Constituție, iar acestea reprezintă cu mult mai mult decât un sfert din județele țării.

Este, desigur, foarte probabil ca și alte județe să îndeplinească condițiile prevăzute de Constituție.

Așa fiind, Curtea Constituțională constată că, potrivit documentației prezentate, inițiativa legislativă întrunește condițiile de ordin formal prevăzute în art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și condițiile prevăzute în alin. (2) și (4) ale aceluiași articol.

Având în vedere considerentele expuse, în temeiul prevederilor art. 29 alin. (1) și (6), ale art. 73 alin. (1), (2) și (4) și ale art. 144 lit. h) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. B.d) și ale art. 36 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

HOTĂRĂȘTE :

1. Constată că, din documentațiile prezentate, inițiativa legislativă privind modificarea art. 9 alin. (1) din Legea învățământului nr. 84/1995 întrunește condițiile de ordin formal, prevăzute în art. 73 alin. (1) din Constituție, de a fi susținută de cel puțin 250.000 de cetățeni provenind din cel puțin un sfert din județele țării, iar în fiecare dintre aceste județe, de cel puțin 10.000 de cetățeni, precum și condițiile prevăzute de alin. (2) și (4) ale aceluiași articol.

2. Constată că, în lipsa unei legi pentru reglementarea exercitării de către cetățeni a inițiativei legislative, nu se poate verifica autenticitatea semnăturilor din listele de susținători, dacă semnatarii au calitatea de cetățeni cu drept de vot și nici dacă aceștia au domiciliul în județele pe listele cărora au semnat.

3. Constată că inițiativa legislativă este constituțională, dacă se respectă, conform art. 29 alin. (1) și (6) din Constituție, dreptul părinților sau al tutorilor de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educația copiilor minori a căror răspundere le revine.

Hotărârea se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar dosarele cuprinzând listele de susținători se vor trimite direct Senatului.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 138*)

din 13 noiembrie 1996

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin încheierile din 8 martie 1996 (Dosarul nr. 1.923/1995) și din 9 mai 1996 (dosarele nr. 3.399/1995 și nr. 3.479/1995), a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ale art. 24 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, ale art. 31 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993.

Excepțiile de neconstituționalitate au fost invocate și formează obiectul dosarelor Curții Constituționale, după cum urmează:

— neconstituționalitatea art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, precum și a art. 24 din Legea nr. 112/1995 a fost invocată de Iahn (Moise) Elisabeta (Dosarul nr. 69C/1996) pe motiv că acestea încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție, „negând dreptul de acces la justiție persoanelor care își consideră dreptul de proprietate lezată prin măsurile abuzive ale regimului comunist“.

— neconstituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă și a art. 31 din Legea nr. 92/1992 a fost invocată de Țugui Mariana (Dosarul nr. 70C/1996), care a susținut că „procurorul general, în aplicarea acestor texte, acționează ca reprezentant al puterii executive, ceea ce înseamnă încălcarea principiului separației puterilor în stat, iar prin reglementarea unei căi de atac extraordinare, fără termen, se încalcă principiul stabilității raporturilor juridice“;

— neconstituționalitatea art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost ridicată de Manolescu Adriana Mihaela, Carp Doru Mircea și Carp Ion Horia (Dosarul nr. 82C/1996), cu motivarea că prin aceste dispoziții sunt încălcate prevederile art. 15 din Constituție și principiul stabilității raporturilor juridice. De asemenea, prin aceeași excepție a fost invocată și neconstituționalitatea art. 31 din Legea nr. 56/1993, în temeiul căruia se susține că a fost „pronunțată Hotărârea nr. 1 din 2 februarie 1995, de către Curtea Supremă de Justiție — Secțiile Unite, care, în numele legii, a interzis judecătorilor facultatea de a cenzura și dispune restituirea imobilelor naționalizate prin Decretul nr. 92/1950 și listele-anexe la acest decret“.

Această interdicție se consideră a fi contrară dispozițiilor art. 21 și art. 123 alin. (2) din Constituție.

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă a apreciat, în încheierile de sesizare, că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate.

Deoarece excepțiile de neconstituționalitate invocate se referă la aceleași dispoziții legale și pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 82C/1996 și nr. 70C/1996 la Dosarul nr. 69C/1996, care a fost primul înregistrat, urmând a se pronunța asupra tuturor excepțiilor prin decizia de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ale art. 24 din Legea nr. 112/1995, ale art. 31 din Legea nr. 92/1992, precum și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepțiile invocate, fiind legal sesizată.

Pe fond, se constată că asupra dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, statuând că ele sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea acestei soluții, excepțiile de neconstituționalitate privind aceste prevederi legale urmează, potrivit practicii constante a Curții Constituționale, să fie respinse ca vădit nefondate.

Cât privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, Curtea Constituțională a modificat Decizia nr. 73/1996, prin care se respinsese excepția de neconstituționalitate, și a decis că prevederile art. 330¹ sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993. Rezultă că excepțiile de neconstituționalitate invocate în cauzele de față, referitoare la art. 330¹, sunt inadmisibile în limitele interpretării date, pentru că, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 107 din 2 noiembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 15 februarie 1995, o prevedere legală declarată neconstituțională prin hotărârea a Curții nu mai poate face obiectul unei noi excepții. Faptul că Decizia Curții Constituționale nr. 96/1996 a constatat neconstituționalitatea, în limitele interpretării date, nu conduce la o altă consecință, deoarece sensul deciziei este circumstanțierea

legitimității constituționale a textului de lege respectiv și deci constatarea caracterului său neconstituțional prin ceea ce excede acestei legitimități. În acest sens, Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 92/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 20 decembrie 1995.

În ce privește posibilitatea atacării cu recurs în anulare a hotărârilor judecătorești pronunțate după 26 iulie 1993, soluția din Decizia nr. 96/1996 își păstrează valabilitatea, în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei soluții.

Față de cele arătate, rezultă că excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 330¹ urmează a fi respinse ca vădit nefondate.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a art. 24 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 112/1995, se constată că acesta este un text de trimitere la recursul în anulare, asupra constituționalității căruia Curtea Constituțională s-a pronunțat, așa cum s-a menționat mai sus, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996 și prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996. Totodată, prin Decizia nr. 73/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, Curtea Constituțională a constatat că prevederile art. 24 din Legea nr. 112/1995 sunt constituționale.

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluțiilor pronunțate prin deciziile nr. 73/1996, nr. 96/1996 și nr. 73/1995, sus-menționate, excepția de neconstituționalitate din prezenta cauză, privind prevederile art. 24 din Legea nr. 112/1995, este neînte-

meiată, urmând a fi respinsă, de asemenea, ca vădit nefondată.

Referitor la art. 31 din Legea nr. 92/1992 se constată că, potrivit art. 130 alin. (2) din Constituție, atribuțiile Ministerului Public se exercită în condițiile legii, iar textul atacat nu contravine atribuțiilor prevăzute în Constituție. Pe de altă parte, prevederile art. 31 din Legea nr. 92/1992 nu contrazic statutul constituțional al Ministerului Public, prevăzut în art. 130 și 131 din Constituție, care face parte din capitolul VI — Autoritatea judecătorească — al titlului III — Autoritățile publice. În ceea ce privește atribuția referitoare la exercitarea recursului în anulare, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin deciziile menționate anterior.

În sfârșit, cu privire la dispozițiile art. 31 din Legea nr. 56/1993, este de reținut că, în realitate, se invocă neconstituționalitatea Hotărârii nr. 1/1995 a Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, care se consideră a fi contrară prevederilor art. 21 și ale art. 123 alin. (2) din Constituție. Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională se pronunță exclusiv asupra excepțiilor de neconstituționalitate a legilor și ordonanțelor. În același sens este și art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Rezultă că excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Curții Supreme de Justiție nr. 1/1995 nu poate face obiectul jurisdicției constituționale și deci urmează, de asemenea, a fi respinsă ca vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate invocate de Iahn (Moise) Elisabeta, Țugui Mariana, Manolescu Adriana Mihaela, Carp Doru Mircea și Carp Ion Horia privind:

1. Prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 24 din Legea nr. 112/1995, ale art. 31 din Legea nr. 92/1992 și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993.

2. Dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, constatând că prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea Constituțională a statuat că prevederile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la 13 noiembrie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,

Florin Mirzașag

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 41
din 4 martie 1997

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹
din Codul de procedură civilă și ale art. 24 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice
a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Forentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursurilor declarate de Iahn (Moise) Elisabeta (Dosarul nr. 69C/1996), Manolescu Adriana Mihaela, Carp Doru Mircea și Carp Ion Horia (Dosarul nr. 82C/1996) împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 138 din 13 noiembrie 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 25 februarie 1997, în prezența părților asistate de avocați și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 4 martie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin încheierile din 8 martie 1996 și 9 mai 1996, pronunțate în dosarele nr. 1.923/1995 și nr. 3.479/1995, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ale art. 24 din Legea nr. 112/1995 și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, invocate de Iahn (Moise) Elisabeta, Manolescu Adriana Mihaela, Carp Doru Mircea și Carp Ion Horia.

Prin Decizia nr. 138 din 13 noiembrie 1996, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate privind prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ale art. 24 din Legea nr. 112/1995 și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993. Această soluție s-a fundamentat pe deciziile Curții Constituționale nr. 73 din 19 iulie 1995, nr. 73 din 4 iunie 1996 și nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, nr. 255 din 22 octombrie 1996 și nr. 251 din 17 octombrie 1996, ținând seama de obligativitatea, în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, a deciziilor Curții Constituționale. Cât privește dispozițiile art. 31 din Legea nr. 56/1993, instanța de fond a constatat că, în realitate, se invocă neconstituționalitatea Hotărârii Curții Supreme de Justiție nr. 1/1995, care nu poate face obiectul jurisdicției

Împotriva acestei decizii au declarat, în termen legal, recursuri Iahn (Moise) Elisabeta, Manolescu Adriana Mihaela, Carp Doru Mircea și Carp Ion Horia.

Iahn (Moise) Elisabeta critică decizia, pentru următoarele motive:

— conexarea pricinilor încalcă prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă, deoarece în dosarele menționate nu este vorba despre aceleași părți și același obiect, ceea ce vădește de la început tendința de „expediere“ a cauzelor de această natură;

— în mod nejustificat s-a respins excepția cu privire la art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă, deoarece se încalcă egalitatea părților și caracterul echitabil al procesului civil, afectându-se stabilitatea raporturilor civile reglementate. Faptul că recursul în anulare se poate introduce oricând și este pus la îndemâna unui element străin de părțile în cauză încalcă principiile de bază ale procesului civil și ale organizării judecătorești;

— decizia recurată omite să discute neconstituționalitatea art. 24 din Legea nr. 112/1995 și deviază sensul în care a fost criticat acest text, anume al interzicerii accesului la justiție și al încălcării principiilor fundamentale ale unor acte internaționale la care România a aderat și care au intrat în legislația internă.

Prin recursul declarat de Manolescu Adriana Mihaela, Carp Doru Mircea și Carp Ion Horia se susține că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece dreptul de a exercita recursul în anulare a fost rezervat în exclusivitate procurorului general, iar, pe de altă parte, legea nu prevede un termen până la care poate fi exercitat recursul în anulare. Prin această reglementare părțile se află într-o poziție inegală față de autorități, din moment ce ele nu pot exercita recursul în anulare. În aceste condiții, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor art. 128 din Constituție, art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție, coroborat cu art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. În mod implicit, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție. Totodată se susține că la judecata în fond au fost solicitate puncte de vedere autorităților prevăzute de lege, iar acum, „în condițiile constituirii statului de drept, după alegerile din noiembrie 1996, sunt necesare răspunsuri de la noile organe democratice“.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 112/1995, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondata, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Curții Constituționale.

Senatul apreciază că excepțiile de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt nefondate.

În punctul de vedere exprimat, Guvernul consideră că recursurile sunt neîntemeiate, având în vedere că prevederile recursului în anulare, astfel cum este reglementat de Codul de procedură civilă, au făcut obiectul unor decizii definitive ale Curții Constituționale, care, potrivit prevederilor art. 145 alin. (2) din Constituție, preluate în art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor. În legătură cu dispozițiile art. 24 din Legea nr. 112/1995, se arată că asupra constituționalității acestora Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73/1995. În ceea ce privește art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, care reglementează competența secțiilor unite ale instanței supreme referitoare la modalitatea de schimbare a jurisprudenței, se consideră că aceste prevederi nu încalcă nici un principiu constituțional. De altfel, se arată în continuare, în speță s-a invocat neconstituționalitatea Hotărârii nr. 1/1995 a Curții Supreme de Justiție, emisă în temeiul art. 31 din Legea nr. 56/1993, cu privire la care Curtea Constituțională nu este competentă să se pronunțe.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Senatului și al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, precum și cele ale art. 24 din Legea nr. 112/1995, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin recursurile declarate sunt reiterate susținerile ce au fundamentat excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Asupra prevederilor acestui text de lege Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. Potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor, așa cum s-a reținut și în decizia recurată. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii Curții, în mod întemeiat, la judecata în fond, excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă a fost respinsă ca vădit nefondată.

Nici critica, potrivit căreia exercitarea numai de către procurorul general a recursului în anulare aduce atingere principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii, nu este întemeiată. Acest principiu privește egalitatea cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice și nu egalitatea de tratament juridic între cetățeni și autoritățile publice. Ministerul Public este o astfel de autoritate, care exercită atribuții și nu drepturi subiective, iar declararea de către Ministerul Public a recursului în anulare se justifică exclusiv pe un interes public privind respectarea principiului separației puterilor sau săvârșirea de către judecători a unei infracțiuni legate de hotărârea atacată prin această

toarele din Codul de procedură civilă, urmăresc realizarea unui drept subiectiv. Competența Ministerului Public nu încalcă principiul egalității cetățenilor și dreptul părților la un proces echitabil, deoarece, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, aceasta nu implică necesitatea garantării pentru toate părțile dintr-un proces a accesului la toate căile extraordinare de atac.

Cât privește stabilitatea raporturilor juridice recunoscute prin hotărârile judecătorești pronunțate, Curtea a statuat prin deciziile definitive nr. 96/1996 și nr. 27/1997. Argumentele care au fundamentat deciziile menționate subsistă și în cauza de față și, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine modificarea practicii Curții, și acest motiv de recurs urmează a fi respins.

Cu referire la motivul de recurs privind nelimitarea în timp, prin art. 330¹ din Codul de procedură civilă, a dreptului procurorului general de a ataca o hotărâre judecătorească cu recurs în anulare, Curtea constată că aceste dispoziții au fost modificate prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997. Recursul în anulare, în noua redactare, nu mai poate fi declarat oricând, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare. Pe cale de consecință, acest motiv de recurs urmează a fi admis și, în temeiul art. 25 din Legea nr. 47/1992, ținând seama de noua redactare a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă.

Cât privește susținerea recurentei Iahn (Moise) Elisabeta, potrivit căreia conexarea pricinilor încalcă prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă, se constată că acest text de lege reglementează posibilitatea conexării atât la cererea părților, cât și din oficiu de către instanță, atunci când există o strânsă legătură de obiect și cauză care să justifice judecarea împreună a unor pricini. În speță, obiectul dosarelor conexeate fiind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, privind recursul în anulare, evident între aceste dosare există o strânsă legătură în sensul legii de procedură civilă, iar conexarea lor este justificată, astfel încât acest motiv de recurs este neîntemeiat.

Motivul de recurs invocat de aceeași recurentă, prin care se critică Decizia nr. 138/1996, deoarece „omite să discute neconstituționalitatea art. 24 din Legea nr. 112/1995”, urmează a fi respins, întrucât, așa cum s-a arătat în decizia de fond, aspectele privind constituționalitatea acestor dispoziții legale au fost analizate prin Decizia nr. 73/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995. De asemenea, în mod întemeiat, instanța de fond a constatat că acesta este un text de trimitere la recursul în anulare, asupra constituționalității căruia Curtea se pronunțase prin deciziile nr. 73/1996 și nr. 96/1996, definitive și obligatorii conform art. 145 alin. (2) din Constituție.

Și motivul de recurs formulat de Mandulescu Adriana Mihaela, Carp Doru Mircea și Carp Ion Horia, referitor la solicitarea punctelor de vedere ale fiecărei Camere a

dosarului rezultă că, la judecata în fond, s-a constatat că excepția de neconstituționalitate este vădit nefondată, situație în care, conform dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, solicitarea punctelor de vedere de la autoritățile publice prevăzute de lege nu este obligatorie. În recurs însă Curtea a solicitat, la data de 13 ianuarie 1997, punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului, în temeiul art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992. Senatul și Guvernul au considerat

excepția și respectiv, recursul, nefondate, iar Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

Referitor la susținerile avocatului recurenteii Iahn (Moise) Elisabeta, formulate oral la termenul de judecată din 25 februarie 1997, în sensul că instanțele judecătorești ar fi trebuit să facă aplicarea dispozițiilor art. 20 din Constituție privind prioritatea reglementărilor internaționale față de cele interne, Curtea constată că, potrivit practicii sale constante, nu cenzurează modul în care instanțele judecătorești aplică prevederile legale.

Față de cele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge recursurile declarate de Iahn (Moise) Elisabeta, Manolescu Adriana Mihaela și Carp Doru Mircea împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 138 din 13 noiembrie 1996 privind prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 24 din Legea nr. 112/1995.

2. Admite recursurile declarate de Iahn (Moise) Elisabeta, Manolescu Adriana Mihaela, Carp Doru Mircea și Carp Ion Horia privind dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 138 din 13 noiembrie 1996, în sensul că respinge excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ca fiind lipsită de obiect.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 4 martie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 142*) din 20 noiembrie 1996

Ioan Deleanu	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin încheierile din 19 și 26 aprilie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, invocate de Hozoc Maria în Dosarul nr. 2.135/1995, Pâslaru Ecaterina în Dosarul nr. 2.222/1995, Flamaropol Teodor Havra și Flamaropol Hermina în Dosarul nr. 2.321/1995, Mazilu Carmen, Ghimiș Dan, Ghimiș Marilena și Popescu Tatiana în Dosarul nr. 2.484/1995, dosarele fiind pe rolul acestei instanțe.

Excepțiile formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 52C/1996, nr. 53C/1996, nr. 54C/1996 și nr. 55C/1996.

Din concluziile scrise, depuse în motivarea excepției de către Mazilu Carmen, Ghimiș Dan, Ghimiș Marilena și Popescu Tatiana în Dosarul nr. 2.484/1995 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, rezultă că aceasta privește și dispozițiile art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă. De aceea, având în vedere obligația instanței de judecată de a sesiza Curtea cu excepția astfel cum a fost ridicată de părți, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, rezultă că, în vederea soluționării excepției, Curtea urmează să se pronunțe având în vedere și dispozițiile art. 330² și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, iar nu numai art. 330, art. 330¹ și art. 330² din același cod, cum a fost prevăzut în mod expres în dispozitivul încheierii de sesizare, deoarece aceste prevederi, împreună

cu cele ale art. 330³ și ale art. 330⁴, configurează regimul juridic al recursului în anulare.

În toate excepțiile, în esență, se susține că prevederile art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât sunt încălcate prevederile art. 16, art. 41 alin. (1), art. 128, art. 130 alin. (1) și ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, deoarece procurorul general are posibilitatea de a declara recurs în anulare împotriva hotărârilor judecătorești irevocabile, fără a se stabili un termen, creând astfel o inechitate în raport cu ceilalți participanți în procesul civil. De asemenea, se mai susține că, dându-se posibilitatea declarării oricând a recursului în anulare, Ministerul Public își „încalcă rolul și menirea pentru care a fost creat“.

În motivarea excepțiilor invocate de Hozoc Maria se susține că art. 330, art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă contravin „principiului constituțional al stabilității raporturilor juridice, prevăzut de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992“. În fine, Mazilu Carmen, Ghimiș Dan, Ghimiș Marilena și Popescu Tatiana susțin că motivele prevăzute în art. 330 pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă se regăsesc în dispozițiile art. 304 pct. 1 și ale art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, care reglementează calea de atac a recursului și a revizuirii, și pentru care sunt reglementate termene înăuntrul cărora pot fi exercitate.

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată.

Deoarece excepțiile de neconstituționalitate se referă la aceleași dispoziții legale și pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 53C/1996, nr. 54C/1996, nr. 55C/1996 la Dosarul nr. 52C/1996, care a fost înregistrat primul, urmând a se pronunța asupra tuturor excepțiilor prin decizia de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, constată că este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

Pe fond, constată că asupra dispozițiilor art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, decizând că ele sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi care

să determine schimbarea acestei soluții, excepția de neconstituționalitate privind aceste prevederi legale urmează, potrivit practicii constante a Curții Constituționale, să fie respinsă ca vădit nefondată.

Cât privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, Curtea Constituțională a modificat Decizia nr. 73/1996, prin care se respinsese excepția de neconstituționalitate referitoare la acest articol, și a decis că prevederile art. 330¹ sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993. Rezultă că excepția de neconstituționalitate referitoare la art. 330¹ este inadmisibilă în limitele interpretării date, pentru că, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 107 din 2 noiembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 15 februarie 1995, o prevedere legală declarată neconstituțională printr-o decizie a Curții nu mai poate face obiectul unei noi excepții. Faptul că Decizia Curții Constituționale nr. 96/1996 a constatat neconstituționalitatea, în limitele interpretării date, nu conduce la o altă consecință, deoarece sensul deciziei este circumstanțierea legitimității constituționale a textului de lege respectiv și deci constatarea caracterului său neconstituțional pentru ceea ce excede acestei legitimități. În acest sens, Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 92/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 20 decembrie 1995.

În ceea ce privește posibilitatea atacării cu recurs în anulare a hotărârilor judecătorești pronunțate după data de 26 iulie 1993, soluția pronunțată prin Decizia Curții Constituționale nr. 96/1996 își păstrează valabilitatea, în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei soluții.

Față de cele arătate, rezultă că excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 330¹ urmează a fi respinsă ca vădit nefondată.

În sfârșit, cu privire la dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, este de reținut că prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, Curtea Constituțională a constatat că acestea sunt neconstituționale. Având în vedere că o excepție de neconstituționalitate admisă nu mai poate fi reiterată, deoarece, potrivit prevederilor art. 145 alin. (2) din Constituție și ale art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, excepția invocată în cauza de față privind prevederile art. 330² alin. 1 este lipsită de obiect și, în consecință, urmează a fi respinsă tot ca vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii,

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate invocate de Hozoc Maria în Dosarul

nr. 2.321/1995, Mazilu Carmen, Ghimiș Dan, Ghimiș Marilena și Popescu Tatiana în Dosarul nr. 2.484/1995, ale Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

1. dispozițiile art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;
2. dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, constatând că prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996 Curtea Constituțională a statuat că prevederile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993;

3. dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, constatând că excepțiile invocate în legătură cu aceste prevederi sunt lipsite de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la 20 noiembrie 1996.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Ioan Deleanu

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 35

din 25 februarie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a
art. 310, a art. 330¹ și a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursurilor declarate de Hozoc Maria, Gheorghiu Matei (Dosarul nr. 53C/1996), Mazilu Carmen, Popescu Tatiana, Ghimiș Marilena și Ghimiș Dan (Dosarul nr. 55C/1996) împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 142 din 20 noiembrie 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18 februarie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților, legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 25 februarie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin încheierile din 19 și 26 aprilie 1996, pronunțate în dosarele nr. 2.135/1995 și nr. 2.484/1995, a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 310, art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocate de Hozoc Maria, Mazilu Carmen, Ghimiș Dan, Ghimiș Marilena

Prin Decizia nr. 142 din 20 noiembrie 1996, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330² alin. 2, art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, a constatat că prevederile art. 330¹ din acest cod sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de data de 26 iulie 1993, iar excepțiile referitoare la art. 330² alin. 1 din același cod sunt lipsite de obiect. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, și pe Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, ținând seama de obligativitatea, în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, a deciziilor Curții Constituționale.

Împotriva Deciziei nr. 142 din 20 noiembrie 1996 au declarat, în termen legal, recursuri: Hozoc Maria și Gheorghiu Matei în Dosarul nr. 53C/1996 și Mazilu Carmen, Ghimiș Dan, Ghimiș Marilena și Popescu Tatiana în Dosarul nr. 55C/1996.

Recursul declarat de Hozoc Maria și Gheorghiu Matei vizează art. 310, art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă care, în opinia recurenților, încalcă prevederile art. 41 și ale art. 135 din Constituție precum și principiul constituțional al stabilității raporturilor juridice. Prin motivele de casare se susține că, potrivit articolelor arătate, procurorul general poate să suspende executarea unei hotărâri judecătorești pe un termen pe care el însuși îl stabilește; procurorul poate invoca depășirea atribuțiilor puterii judecătorești și să facă acest lucru în termen de 10 zile de la pronunțarea

procurorul general poate ataca oricând o hotărâre judecătorească.

Prin recursul declarat de Mazilu Carmen, Ghimiș Dan, Ghimiș Marilena și Popescu Tatiana se solicită casarea Deciziei nr. 142 din 20 noiembrie 1996, întrucât aceasta a fost pronunțată fără citarea părților, încălcându-se astfel prevederile art. 85 din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursurile declarate sunt nefondate, deoarece Decizia nr. 142 din 20 noiembrie 1996 se întemeiază pe prevederi ale unor decizii definitive ale Curții Constituționale, care, potrivit Constituției și Legii nr. 47/1992, sunt obligatorii.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 85, art. 310, art. 330, art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs privind neconstituționalitatea art. 310 din Codul de procedură civilă, care prevede că „dacă nu se dovedește, la prima zi de înfățișare, că recursul a fost depus peste termen sau dacă această dovadă nu reiese din dosar, el se va socoti făcut în termen”, urmează a fi respins, deoarece invocarea acestui text legal nu este relevantă în cauză. Potrivit art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea hotărăște numai asupra dispozițiilor de care depinde judecarea cauzei, astfel încât, în speță, recurenții nu pot justifica un interes legitim în susținerea neconstituționalității art. 310 din Codul de procedură civilă.

Motivul de casare referitor la dreptul procurorului general de a suspenda o hotărâre judecătorească este lipsit de obiect și va fi respins ca atare, deoarece Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, s-a pronunțat cu privire la caracterul neconstituțional al acestui drept, reglementat de art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă. Deci respingerea prin Decizia nr. 142/1996, ca vădit nefondată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a făcut pentru faptul că „...o excepție de neconstituționalitate admisă nu mai poate fi reiterată, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*”.

Cu referire la motivul de recurs privind nedelimitarea în timp, prin art. 330¹ din Codul de procedură civilă, a dreptului procurorului general de a ataca o hotărâre judecătorească cu recurs în anulare, se constată că aceste

arie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997. În noua redactare, recursul în anulare nu mai poate fi declarat de către procurorul general oricând, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare. Rezultă că, în baza acestei modificări, în sensul stabilirii unui termen pentru declararea recursului în anulare de către procurorul general, recursul declarat de Hozoc Maria și Gheorghiu Matei privind dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă urmează a fi admis. În temeiul art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea, admitând recursul, trebuie să se pronunțe în fond asupra constituționalității art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Așa cum s-a arătat, prin Legea nr. 17/1997 s-a limitat la 6 luni dreptul procurorului general de a ataca hotărârile judecătorești cu recurs în anulare, astfel încât motivele de neconstituționalitate invocate în susținerea excepției nu mai pot fi reținute și aceasta urmează a fi respinsă ca lipsită de obiect.

Cât privește susținerile recurenților Hozoc Maria și Gheorghiu Matei, potrivit cărora art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă încalcă prevederile art. 41 și ale art. 135 din Constituție, relative la dreptul de proprietate, trebuie arătat că dispozițiile criticate nu au în vedere dreptul de proprietate, ci îndreptarea, pe calea recursului în anulare, a unor grave erori în pronunțarea unor hotărâri judecătorești, în conformitate cu art. 330 din acest cod. Rezultă că nici această critică nu este întemeiată și deci nu poate fi reținută.

Susținerea privind faptul că noțiunea *depășirea atribuțiilor puterii judecătorești* nu ar fi explicată prin lege nu are relevanță în contenciosul constituțional, ea fiind strict de domeniul aplicării dreptului în activitatea instanțelor judecătorești și deci nu poate fi reținută.

Prin recursul declarat, recurenții Mazilu Carmen, Popescu Tatiana, Ghimiș Marilena și Ghimiș Dan solicită casarea Deciziei nr. 142 din 20 noiembrie 1996, întrucât a fost pronunțată fără citarea lor, deci cu încălcarea dispozițiilor art. 85 din Codul de procedură civilă.

Motivul de recurs nu este întemeiat și urmează a fi respins.

Art. 85 din Codul de procedură civilă prevede că „judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, afară numai dacă legea nu dispune altfel”. Legea nr. 47/1992 prevede la art. 24 alin. (2) că, atunci când excepția este vădit nefondată, soluția se adoptă de completul de judecată, cu unanimitate de voturi, fără citarea părților. Rezultă că dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 sunt derogatorii de la dreptul comun, ele înscriindu-se în ipoteza că legea dispune altfel”. Dacă împotriva deciziei astfel pronunțate se exercită calea de atac a recursului, acesta se soluționează, în toate

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge recursul declarat de Hozoc Maria și Gheorghiu Matei cât privește art. 310 și art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

2. Admite recursul declarat de Hozoc Maria și Gheorghiu Matei privind art. 330¹ din Codul de procedură civilă și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 142 din 20 noiembrie 1996, în sensul că respinge excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă ca fiind lipsită de obiect.

3. Respinge recursul declarat de Mazilu Carmen, Ghimiș Marilena, Ghimiș Dan și Popescu Tatiana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 142 din 20 noiembrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 25 februarie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 146*)
din 4 decembrie 1996

Costică Bulai	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Valer-Vasilie Bică	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, având în vedere actele dosarului, reține următoarele:

Societatea Comercială „Mopan”—S.A. Suceava a chemat în judecată Societatea Comercială „Mobstrat”—S.A. Suceava pentru transmiterea, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 391 din 6 iunie 1995, a unor spații comerciale, terenuri, dotări, utilități și alte bunuri aferente acestora.

Litigiul face obiectul Dosarului nr. 9.940/1995 al Judecătoriei Suceava. Societatea Comercială „Mobstrat” — S.A. Suceava a invocat excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 391 din 6 iunie 1995. În motivarea excepției se susține, în esență, că hotărârea respectivă este neconstituțională, deoarece se referă la societățile comerciale cu capital majoritar de stat și la spații comerciale, în timp ce reclamanta este o societate comercială privatizată prin metoda MEBO, iar pârâta, ca și Societatea Comercială „Mopan” — S.A. Suceava, de altfel, are ca obiect de activitate producția și nu comerțul.

Judecătoria Suceava, prin Încheierea din 28 octombrie 1996, a dispus suspendarea judecării și a sesizat Curtea

Constituțională în vederea soluționării excepției, opinând că excepția „trebuie respinsă, deoarece Curtea Constituțională se pronunță numai asupra excepțiilor privitoare la neconstituționalitatea legilor și ordonanțelor”.

CURTEA,

luând act de excepția de neconstituționalitate invocată de Societatea Comercială „Mobstrat” — S.A. Suceava în fața Judecătorei Suceava, de Încheierea de sesizare din 28 octombrie 1996, de raportul întocmit de judecătorul desemnat în acest scop și având în vedere dispozițiile art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor, dispoziție preluată și în art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Examinând excepția, se constată că aceasta nu se referă la o lege sau la o ordonanță, ci la o hotărâre a Guvernului. Cu privire la competența Curții Constituționale de a soluționa astfel de excepții, prin Decizia nr. 37 din 6 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 1 septembrie 1993, prin Decizia nr. 5 din 17 ianuarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 10 martie 1994, prin Decizia

nr. 89 din 3 octombrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 28 noiembrie 1994, și prin Decizia nr. 29 din 13 martie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 126 din 22 octombrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 20 noiembrie 1996, Curtea a statuat că nu intră în competența sa verificarea constituționalității hotărârilor Guvernului, asupra legalității acestora urmând să se pronunțe instanțele judecătorești, în esență, pentru următoarele motive:

— atribuțiile Curții Constituționale sunt expres și limitativ menționate în art. 144 lit. c) din Constituție, care se referă doar la excepțiile privind neconstituționalitatea „legilor și a ordonanțelor”, dispoziție preluată și în art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992;

— hotărârile Guvernului pot fi atacate doar în fața instanțelor judecătorești, pe calea contenciosului administrativ.

Aceste considerente, care fundamentează deciziile menționate, subzistă și în speța de față, întrucât nu există nici un element nou care să le infirme și deci să facă necesară reconsiderarea lor. De aceea excepția urmează a fi respinsă ca vădit nefondată.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 391 din 6 iunie 1995, invocată de Societatea Comercială „Mobstrat” — S.A. Suceava în Dosarul nr. 9.940/1995 al Judecătorei Suceava.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 4 decembrie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Costică Bulai

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, referitoare la plata obligațiilor bugetare și majorările de întârziere

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
în temeiul prevederilor art. 109 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, și în baza dispozițiilor art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 449/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, republicată,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, referitoare la plata obligațiilor bugetare și majorările de întârziere, anexă la prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală de evaluare și executare silită a veniturilor statului, Direcția generală a trezoreriei,

Direcția generală a vămirilor și unitățile sale teritoriale, direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București și unitățile lor subordonate vor lua măsuri pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se va publica în Monitorul Oficial al României.

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciuraru

București, 8 aprilie 1997.
Nr. 620.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, referitoare la plata obligațiilor bugetare și majorările de întârziere

1. Referitor la art. 5

1.1. Poate fi plătitor al obligațiilor bugetare debitorul, personal, sau o altă persoană.

Plata obligațiilor bugetare de către o altă persoană poate fi efectuată în numele debitorului de către persoanele prevăzute de art. 12 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, de către un reprezentant împuternicit al debitorului, de către un debitor al acestuia sau de către o altă persoană în mod voluntar.

De asemenea, plata obligațiilor bugetare se efectuează de către o persoană obligată potrivit legii, respectiv cea care exercită ocrotirea părintească, tutorele sau curatorul debitorului, precum și cea care are obligația de a reține și de a vărsa impozite, taxe, contribuții și alte venituri bugetare.

2. Referitor la art. 8

2.1. Plata obligațiilor bugetare se face distinct, pe fiecare fel de impozit, taxă, contribuție și alte venituri bugetare, iar în cadrul acestora, în ordinea vechimii.

Restanțele din anii precedenți și restanțele anului curent

impozite, taxe, contribuții și alte venituri bugetare datorate de plătitor, pentru care scadența a expirat.

Vechimea restanțelor datorate se determină în funcție de scadența acestora, care reprezintă ultima zi a termenului de plată, în cazul în care acesta este stabilit sub formă de interval, sau termenul de plată stabilit printr-o dată fixă, termene prevăzute în actul normativ care reglementează venitul bugetar respectiv sau în alte prevederi legale.

În cazul obligațiilor de plată restante succesive, vechimea restanțelor este stabilită de fiecare scadență în parte, iar contabilizarea plăților se face de către organul fiscal competent, în funcție de expirarea fiecărei scadențe în parte.

Vechimea sumelor reprezentând majorări de întârziere este generată de vechimea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor venituri bugetare.

2.2. Dacă un debitor are obligații bugetare restante provenind din mai multe feluri de impozite, taxe sau alte venituri bugetare, la orice plată efectuată de acesta, organul fiscal competent va efectua stingerea obligațiilor bugetare restante în ordinea vechimii pentru impozitul, taxa sau

2.3. În cazul în care debitorul, pentru fiecare fel de impozit, taxă sau alt venit bugetar, efectuează plăți parțiale în contul obligațiilor de plată restante succesive și al majorărilor de întârziere, organul fiscal va efectua stingerea creanțelor bugetare și înregistrarea în contabilitatea fiscală, astfel:

a) se stinge debitul aferent celui mai vechi termen scadent în cadrul fiecărui fel de impozit datorat;

b) se sting majorările de întârziere aferente debitului prevăzut la lit. a).

Dacă prin plata efectuată potrivit alin. 1 nu se acoperă integral majorările de întârziere aferente debitului achitat, următoarea plată efectuată de debitor va îndestula mai întâi diferența de la majorările de întârziere neachitate, după care se aplică regula prevăzută la alin. 1.

2.4. În situația în care plătitorul nu respectă prevederile art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, precum și pe cele prevăzute la pct. 2.2. și 2.3. din prezentele norme metodologice, neindicând în documentul de plată natura obligației bugetare pe care o plătește, organul fiscal competent va determina ordinea de stingere a obligațiilor fiscale, comunicând în scris debitorului despre operațiunile efectuate.

3. Referitor la art. 10

Plata obligațiilor bugetare stabilite de organele de verificare și control se face de plătitor în termenul prevăzut de art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, indicându-se obligatoriu în documentul de plată denumirea actului de verificare, numărul și data acestuia, obligația de plată, precum și organul care l-a întocmit.

4. Referitor la art. 11

4.1. În cazul achitării prin virament a obligației bugetare, data plății este data la care se debitează contul curent al plătitorului, persoană juridică sau fizică, pe baza instrumentelor de decontare specifice, confirmate prin ștampila și semnătura autorizată.

4.2. Plata obligațiilor bugetare prin anulare de timbre fiscale se face atât de către persoanele fizice, cât și de persoanele juridice, conform reglementărilor specifice.

În cazul taxelor datorate pentru prestări de servicii, altele decât cele prevăzute la alin. 1, plata se face anticipat prestării serviciului sau în momentul primirii ori al eliberării actului pentru care se datorează taxa.

5. Referitor la art. 12

5.1. Atunci când debitorul nu face plata obligațiilor bugetare, sunt obligați la plata acestora:

a) moștenitorul care a acceptat succesiunea debitorului decedat, cu excepția moștenitorului care a acceptat succesiunea sub beneficiu de inventar, ce nu poate fi obligat la plată decât în limita valorii bunurilor dobândite prin succesiune, iar în cazul în care predă toate bunurile succesiunii organului de executare, este exonerat și de această obligație;

b) persoanele care se obligă să facă plata obligațiilor bugetare datorate de debitor, printr-un angajament de plată, precum și cele care, pe baza unui contract de garanție, se obligă să plătească obligațiile bugetare ale debitorului garantat, cu condiția încheierii acestor acte în formă autentică;

c) asociații și asociații comanditați din cadrul societății în nume colectiv, respectiv societăți în comandită simplă sau în comandită pe acțiuni, debitoare;

d) persoana care preia în tot sau în parte obligațiile debitorului, persoană juridică, supus reorganizării.

În cazul în care debitorul, persoană juridică, este supus reorganizării, la plata obligațiilor bugetare sunt obligate, conform răspunderii proporționale: persoana juridică care își sporește patrimoniul prin absorbția debitorului; persoana juridică care se înființează ca urmare a fuziunii debitorului cu altă persoană juridică; persoanele juridice care se înființează ca urmare a divizării totale a debitorului sau care își sporesc patrimoniul ca urmare a acesteia; debitorul, persoanele juridice înființate ori care își sporesc patrimoniul ca urmare a divizării parțiale a debitorului.

5.2. În cazul în care persoanele prevăzute la pct. 5.1. nu fac plata obligațiilor bugetare datorate de debitor, organele de executare pot aplica măsurile de executare silită debitorului sau acestor persoane, în limitele și în cazurile prevăzute de lege.

6. Referitor la art. 13

6.1. Pentru orice obligație bugetară neplătită la scadență se datorează majorări de întârziere.

Calculul majorărilor de întârziere începe cu ziua imediat următoare scadenței obligației bugetare până la data achitării în numerar sau prin virament, ori până la stingerea obligației bugetare prin alte modalități prevăzute de lege (compensare, insolvabilitate, executare silită, prescripție și altele).

Prin *data achitării sau stingerii obligației bugetare* se înțelege:

— data înregistrării, la organul fiscal competent, a cererii de compensare sau de restituire;

— data întocmirii procesului-verbal de verificare a sumelor de rambursat sau de restituit, prin care se consemnează compensarea sumelor respective (când nu s-a depus cererea de compensare sau de restituire);

— data documentului prin care organul de specialitate efectuează, din oficiu, compensarea sumelor cu alte obligații bugetare ale plătitorului neachitate la scadență, acesta având obligația de a comunica plătitorului, de îndată, operațiunea efectuată;

-- data documentului prin care obligația bugetară este căzută în evidența organelor competente, în cazul în care debitorul este în stare de insolvabilitate.

6.2. Incepând cu data de 1 mai 1996, data intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 11/1996, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, majorările de întârziere se calculează până la data achitării sumei datorate inclusiv, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

În cazul debitelor restante la data intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 11/1996, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, majorările de întârziere se calculează pentru perioada de până la 30 aprilie 1996 inclusiv, conform Ordonanței Guvernului nr. 34/1995, aprobată prin Legea nr. 99/1995, iar pentru perioada care începe cu data de 1 mai 1996 se continuă calculul majorărilor de întârziere până la data achitării debitului restant.

6.3. Majorările de întârziere se calculează în lei, atât pentru debitele stabilite în lei, cât și pentru cele stabilite în valută, dacă legea nu prevede altfel.

Pentru debitele datorate în valută, calculul majorărilor de întârziere se efectuează prin aplicarea cotei majorărilor de întârziere asupra debitului datorat în valută, transformat în lei la cursul de schimb valutar din ziua scadenței debitului.

7. Referitor la art. 15

7.1. Nu se datorează și nu se calculează majorări de întârziere pentru:

a) sumele reprezentând majorări de întârziere calculate conform reglementărilor legale și nevărsate la termenul stabilit de către organele abilitate potrivit legii;

b) sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, prevăzute în reglementările legale;

c) sumele încasate efectiv, prin poprire pe salarii și pe pensii, de la persoanele fizice, în cazul executării silită a unor debite.

7.2. Organele fiscale scad sau anulează din oficiu majorările de întârziere calculate în sarcina plătitorului, numai în următoarele cazuri:

— când majorările de întârziere stabilite de către organul fiscal sunt urmarea unor erori de calcul sau dintr-o greșită interpretare a legii;

— când majorările aferente unor impozite, taxe sau alte venituri se restituie ulterior ca necuvenite bugetului.

Fac excepție de la aceste prevederi majorările calculate pentru sume datorate în cazul impunerii provizorii, dar neachitate, și care ulterior se restituie ca urmare a regularizărilor efectuate pe baza situației financiare definitive.

Reducerea sau scutirea de plată a impozitelor și taxelor atrage reducerea sau scutirea în aceeași proporție a majorărilor de întârziere datorate la sumele respective.

7.3. Termenele de prescripție la stabilirea și la executarea silită a majorărilor de întârziere sunt aceleași cu cele prevăzute pentru obligația bugetară pentru care se calculează.